

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 19.06.1989, sp. zn. 10 Co 137/89, ECLI:CZ:NS:1989:10.CO.137.1989.1

Číslo: 3/1991

Právní věta: Nelze kumulovat nárok na přepočtení invalidního důchodu ve smyslu ustanovení § 11 odst. 6 a § 178 vyhlášky 149/1988 Sb., který vznikl dnem 1. 10. 1988 (tj. účinností zákona č. 100/1988 Sb. a vyhlášky č. 149/1988 Sb.), a nárok na zvýšení invalidního důchodu podle ustanovení § 146 zákona č. 100/1988 Sb., které se poskytuje za podmínek uvedených v tomto ustanovení k dávkám přiznaným podle předpisů o sociálním zabezpečení platných do 30. 9. 1988.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 19.06.1989

Spisová značka: 10 Co 137/89

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod

Předpisy: 100/1988 Sb. § 146 149/1988 Sb. § 11
§ 178

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím bývalého Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 1. 10. 1988 byl navrhovatelce od října 1988 podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. zvýšen invalidní důchod, přiznaný jí ze III. pracovní kategorie v roce 1971, o částku 140,- Kčs měsíčně na částku 1066,- Kčs měsíčně a současně jí bylo odňato zvýšení tohoto důchodu jako jediného zdroje příjmů. Dále bylo rozhodnuto, že přepočtení jejího invalidního důchodu podle ustanovení § 178 vyhlášky č. 149/1988 Sb. z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně se neprovádí, neboť není pro ni výhodný.

V opravném prostředku navrhovatelka namítala, že rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení není správné, a žádala od 1. 10. 1988 provést výpočet invalidního důchodu z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně na částku 1027,- Kčs a k takto vypočtenému důchodu přiznat zvýšení podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. o 140,- Kčs měsíčně. Dále poukazovala na to, že částka invalidního důchodu nestačí na krytí jejích nutných životních potřeb.

Krajský soud v Brně opravnému prostředku navrhovatelky nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil. Při svém rozhodování vycházel z výpovědi navrhovatelky jako účastnice řízení a z obsahu dávkového spisu. Provedeným dokazováním zjistil, že navrhovatelce byl rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení od ledna 1971 v jejím věku 26 let přiznán invalidní důchod, přičemž výše

jejího zákonného nároku k 1. 10. 1988 činila částku 926,- Kčs měsíčně. Vzhledem k tomu, že uvedený důchod byl jediným zdrojem příjmů navrhovatelky, byla jí k 1. 10. 1988 vyplácena částka 1000,- Kčs měsíčně. Zjištěný skutkový stav posoudil soud prvního stupně podle zákona č. 100/1988 Sb. tak, že navrhovatelce, jíž by při přepočtu důchodu podle ustanovení § 11 odst. 6 a § 178 vyhlášky č. 149/1988 Sb. z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně náležel invalidní důchod 1024,- Kčs měsíčně, je třeba ponechat invalidní důchod vypočtený podle předpisů platných do 30. 9. 1988, zvýšený podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona č. 100/1988, který činí částku 1066,- Kčs, a protože zákonný nárok navrhovatelky je po 1. 10. 1988 vyšší než 1000,- Kčs měsíčně, nenáleží navrhovatelce od tohoto data zvýšení jejího důchodu jako jediného zdroje příjmů (§ 54 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.).

V odvolání navrhovatelka opakovala námitky uvedené v opravném prostředku proti rozhodnutí úřadu důchodového zabezpečení a v doplňku k odvolání pak žádala zvýšení invalidního důchodu vypočteného z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně o dalších 40,- Kčs měsíčně na částku 1207,- Kčs měsíčně s odůvodněním, že jí náleží nejen zvýšení o 140,- Kčs měsíčně, ale i o dalších 40,- Kčs, neboť jde o důchod přiznaný ze III. pracovní kategorie.

Nejvyšší soud České republiky neshledal odvolání navrhovatelky důvodným a potvrdil usnesení soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

V daném případě měla navrhovatelka k 1. 10. 1988 zákonný nárok na invalidní důchod ve výši 926,- Kčs. Od 1. 10. 1988 jí pak k tomuto důchodu, přiznaném před rokem 1975, náleželo zvýšení podle ustanovení § 146 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. ve výši 140,- Kčs měsíčně, tj. celkem 1066,- Kčs měsíčně. Zvýšení o dalších 40,- Kčs měsíčně ji nenáleželo, neboť podle ustanovení § 146 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. se poskytuje pouze k důchodům přiznaným ze II. pracovní kategorie. Vedle tohoto zákonného nároku pak vznikl navrhovatelce dnem 1. 10. 1988 Sb. nárok na přepočet jejího invalidního důchodu z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně. Protože však takto vypočtený invalidní důchod navrhovatelky by činil částku 1024,- Kčs (64 % z částky 1600,- Kčs), zatímco pobíraný invalidní důchod spolu se zvýšením podle ustanovení § 146 zákona č. 100/1988 Sb. je vyšší, náležel navrhovatelce tento vyšší důchod (§ 55 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.).

Požadavek navrhovatelky, aby k invalidnímu důchodu vypočtenému z fiktivního výdělku 1600,- Kčs měsíčně bylo provedeno zvýšení podle ustanovení § 146 zákona č. 100/1988 Sb., není opodstatněný. Nárok na přepočet invalidního důchodu vzniká až dnem účinnosti tohoto zákona podle ustanovení § 178 zákona č. 100/1988 Sb. a vyhlášky č. 149/1988 Sb. tj. dnem 1. 10. 1988, zatímco zvýšení podle ustanovení § 146 zákona č. 100/88 Sb. se poskytuje za podmínek v tomto ustanovení uvedených k dávkám přiznaným podle předpisů platných do 30. 9. 1988. Oba tyto nároky navrhovatelce vznikly vedle sebe a nelze je kumulovat, jak se navrhovatelka v opravném prostředku i v odvolání mylně domnívá.

Věcně správné usnesení soudu prvního stupně bylo proto odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

Náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla navrhovatelce přiznána, protože v něm neměla úspěch (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 244 odst. 1 o. s. ř. a § 125 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb.).